

סִדְרַ חָלֵמֶד לַיּוֹם כ'ד אַלְולַ

סִכְרֶר לְקָאָפֵץ מַאוֹנְגָרִין הַשְׁמָמָה:

ויש ארבע חיות בבחינת נפש וארבע חיות בתורה נושאין הคำ ארייה שור גשר אדם, ארייה [שבבחינת] נפש זה בחינת אריתוי מורי עם בשמי מורי זה בחינת מרת נפש בחינת ונפשה מרה לה זה בחינת פגם הנפש פגם הרצון כشرط דבר תאוה זה הרצון הוא פגם ומלה לנפש ועכשו כשבא זה האדם לחכם הדור עם רצון טוב עם נפש טוב והצדיק לוקח כל הרצונות ולוקט אותם אחד לאחד כדי להעלות אותם כנ"ל ואז מלקט גם הרצונות הנפשות שנפלו וזה בחינת ארייה לשון לקט שלקט מורי מרת נפש עם בשמי עם הרצון הטוב שמעלה ריח טוב ובחינת שור שבנפש זה האור המצווה שנותסף [בנפש מהמת] הקיבוץ שנטקבי פיזורי הנפש ואז מאיר [הנפש ביותר] כי כשהרצון אין מאיר אזי הנפש בחינת ונפש רעה כי עיקר הרע מלחמת העדר האור כ"ש חז"ל ויענד וירעיבך ויאכילד את המן מכאן [ש] הסומא אין שבע כי עיקר השבע מלחמת האור שיראה בעיניו וע"י שאין רואה אין נתמלא נפשו היינו רצונו כי טוב מראה עינים מהלך נפש וכשמצחצח נפשו בצחצחות הנפש אזי ונפש רעה מלא טוב בחינת והשביע בצחצחות [נפש] וזה בחינת שור לשון המתבלות בחינת טוב מראה עינים מהלך נפש גשר שבבחינת נפש זה החידוש ש衲 חדש הנפש בעלייתה בחינת עיבור זה בחינת גשר תתחדש גשר גורי כי אדם שבנפש זה בחינת ויהי האדם לנפש חי כי האדם בחינת ממכני ועתירי כ"ש געשה אדם בצלמיינו עתרי כדמותינו ממכני

וכשנתלקטו הנפשות אזי הם בבחינת אדם נפשות גדולות וקטנות בבחינת מכני ועתירי כי לא כל הרצונות שווות כי יש מי שרוצה דבר גדול ויש מי שרוצה דבר קטן וארי שבתורה, התורה נקרא עוז מה עז מاري ושור זה בחינת שרים ישورو ונשר זה בחינת התחדשות התורה בבחינת תתחדש כנשר ואדם זה בחינת זאת התורה אדם כי בה קלות וחמורות ויש בה קומה שלימה רמ"ח אברים ושם"ה גידים וכמסא של היות של הנפש היא נפש החכם שנתקפה נפש החכם בנפשותיהם בבחינת ומיכמי שכא כי יקרה היא מפניםים כי מחמת שהיא יקרה, היא מלפני ולפנים וכל הנפשות נעשין לבושין אצלם וכמסא של היות של התורה הם דברים עתיקים שעבירה עתיק יומין בבחינת ולמכמה עתיק והם מכם א"ע בספורי התורה ואדם היושב על הכם זה החכם שהוא בעל הנפש בבחינת אם בעל נפש אתה ואדם שעיל הכם של התורה הוא עתיק יומין בבחינת ועתיק יומין יתיב ואופנים הן הגוף כי עיקר פועלותיהם של הגוף אינה אלא מן היות שבנפש שהנפש מראה פועלותיה ע"י אברי הגוף ואין לגוף שום תנועה עצמית אלא הכל ע"י הנפש ע"י כחות הנפש ואופנים שבתורה הן הן גופי הלוות וזה בלבתם ילכו ובעדם יעמודו וארבע אופנים שבגוף הן ארבע יסודות וארבע אופנים שבתורה הן ארבע מדות בתלמידים ספג ומשפך

זה פי' אמר רבה בר בר חנה אישתעו לי נחותי ימא:
הינו ממשיכי הتورה לזו העולם בין גלא לגלא תלתא מאה
פרמה, תלתא מאה פרמה אלו חכמי הדור מהם בבחינת מה
בשלש דברים כ"ש אל יתהלל בחכמתו וגבורתו ובעשרו כי אם

בזאת וכיו' וכתיב אל תקרי מה אלא מה ואלו החכמים הם בין
גלא לא היינו מصحابים כל הנפשות בבחינת ולקח נפשות חכם
כנ"ל. ונפשותם הם גלגולים בבחינת עגולים כידוע: זימנא חדא
אוזلينן

באורהה" היינו שהלכנו ונכנסנו לעורר זוג הנקרא אורח כ"ש
ארחי ורבעי: ודילין גלא: היינו שدلינן הנפשות למעלה בבחינת
עיר גברים עליה חכם כי עיקר עליית הנפשות ע"י החכם כנ"ל
כי ורומא דגלא תלת מאה פרמה היינו התרומות הנפשות
למעלה אינה אלא ע"י החכם שהוא בחינת תלת מאה פרמה: עד
דחוינן (כ) [ב] מרבעתיה דכוכבא זוטא: היינו שנרמננו זוגא
עלאה זהה (כ) [ב] מרבעתיה בחינת זוג כ"ש ארחי ורבעי
ושכינה נקראת בשעת זוג כוכבי זוטא כMOVEDא בזוהר פ' פינחים
דאטעבית נקודה זעירא מגו רחימותא כדין אתחבר בה בעלה
עין שם: דהוי מבזר ארבעין גריוי ביזרא דחרדלא כMOVEDא
בפרש פנהם והאי היה כד אתעברת אסתתמת ולא יכולת
לאולדא עד דאתי נחש ונשיך לה כדין אתפתחת ונפיק מינה
DMA והוא שתית לדמא זהה בחינת ביזרא דחרדלא היינו בחינת
טפת דם כחרדל דנפיק מינה מחמת הנשיכה בבית הזרע ביזרא
בית זרע ואח"כ אולדת והולדת הזאת היא התורה כנ"ל והתורה
זהיא הולכת דרך ארבעים يوم היינו בחינת שאר חיותא
שהם ארבעים, לכל סטר עשרה כMOVEDא בפ' פנהם ובחודש
הראשון וכו': זהה בחינת ארבעין גריוי בחינת ארבעין חיותא.
ואילין טפי הוא מקלינין מהבלא: כי יש הבל אשר יש צדים
שמגייעים להם במעשה רשעים והוא הדין להיפך וע"י הבל הזה
רבים נתפרקו שרואים צדיק ורע לו רשות טוב לו אבל זה מחמת

צַדְקָה נִתְןֵן וְלֹא יַעֲבֹר

כ' ערך פוזה רצ'ת צצ'ל "אך אֲשֶׁר מִקְוֹה שֶׁרֶג אֲחֵר מִסְפֵּר רַבְבָּשׂ אֲזַהַר תַּקְזֹז לְפָלָא" ~
"חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הווצאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָחָת" שעניית תיקון המידות ~
3~

שהעולם נידונן אחר רובו ואז צדיקים נתפסים בעונן הדור והוא
הדין להיפך ואי דلينן הרבה נפשות אזי בודאי הוא מקלינין לשון
קולא מהבלא היינו שע"י שהיה רוב העולם טוב עי"ז היה טוב
לצדיקים ולא היה הבל הזה כל כך קשה על הצדיקים: ורמייא גלא
כלא לחברתה מי שבkeit מידיבעלמא לא שטפתיה וניתי אנא
וניחרבה היהינו אח"כ כשבכל אלו הנפשות חוזרות מעיבור הנ"ל
ואז מעוררים אלו לאלו ואומרים זה להזה ומזכירים זה את זה אхи
שמעא שבקט איזהו דבר בעולם הזה שעדיין היא מושלת עלייך
ואין אתה יכול להתגבר עליה וניתי אנא וניחרבה היהינו אבל
את הדבר הזה ממד והшиб לו פוק חזי גבורתייה דمرך שהוא
החכם הנ"ל ראה כמה فهو גדול דאפיקלו במלא חוטא דחלאלית
בעבר פי' ר"ש אפי' במלא רוחב החוט אין יכולתי לצאת חוץ מן
החול פי' אתה שואלת אותי שבקתי מידיבעלמא שעדיין
לא תקנתי אותה תדע חברתי שעדיין אני משוקע בכל התאות
ועדיין לא יצאתי מן החול אל הקודש אפי' במלא חוט וזה ידוע
לךשמי שהוא בחול אזי הוא בבחינת אין יכול לבא אל הקודש
זה בבחינת במלא חוט דחלאלית בעבר היהינו מי שהוא בחול
אפי' במלא חוט עי"ז לית בעבר אין יכול לבא בבחינת עיבור
ב"ש אני שאני משוקע בחול שלא יכולתי לצאת מן החול אל
הקודש אפי' במלא רוחב החוט ב"ש שאין אני ראוי לבא אל
הקודש בבחינת עיבור אבל פוק חזי גבורתייה דמרך היהינו כה
החכם שכל כך כוחו חזק שאפיקלו נפש שלי העלה בעיבור וזה
ונגלת כבוד ה' זה בבחינת חכמה ב"ש כבוד חכמים ינהלו בבחינת
בית המקדש ב"ש בסא כבוד מרום מראשון עי"ז וראו כלبشر
יחדיו וראו זה בבחינת המשכת התורה שהיא ראה נתת'א לנ"ל

כל בשער יהדיו זה בחינתlichkeit הנפשות כולם בבחינת לוזח נפשות חכם כנ"ל.

פֶּלֶךְ אַפְּלֵי פָּטָאָהָרָעַ"הַ קְּשָׁאוּעָהָ:

קס ביום רביעי ה'ג'ל יצאננו מיחיפה לבוא לעיר דומיע שרחוק כמו שני ימים על הים אבל מאיთה היה רוח טוביה לילך מן הצד והיינו נבוכים בדרך עד שבאנו ביום שבת קדש פרשת מטות ומסעי הצעיר לעיל סמוך לעיר לימיסון שהוא על האי שנקרא קיברויז (קפריסין), והורידו שם האנקייר (העוגן) ועמדו הספינה שם איזה שעotta אחר כך נתיישב הקפיטאון וצוה להוציא האנקייר וכן עשו והתחילה הספינה לוזוז משם בתזה כך הסתכלו מן העיר שהוא נושא משם, ורדפו אחרי ספינתנו ישמעאים משם עד שבאו על הספינה שלנו ברعش וברגוז והוא היה לנו פחד קצת וזה היה מחרמת שאז באותו עת היה שעט מלחה בין היישמעאים עצמן, והיינו מה שגלחו עם הפאשי (המושל) של עכו שהוא מורד גגד המליך וכו', במאפרנס ומחמת זה רדפו אחרי ספינתנו בגזבר לעיל, ותבף בשבאו על הספינה שלנו תבעו מאיתנו כפר חמישה טאליר וחצי מכל נפש ותבעו בנגישה גודלה ברعش וברגוז לTON להם תבףomid וחברחותי לTON להם מיד ביום שבת קדש סה ה'ג'ל שעלה מבלנו סה מהה ועתרים טאליר וגם התחילו להפנות קצת מחמת שגתעabb הפלוק זמן מעט קדם שגתקבי חמעות, וישבנו אז בפחד:

קסא אחר כך לקחו הקפיטאון והוליכו אותו להעיר וגם קצת אנשי מספינתנו ירדו לעיר כדי לדבר שם עם הקונסלייר (שגריר), ובואו אל העיר והוא אצל איזה קונסלייר של איזה אמה וקרוב אותם קצת, ונודע להם שייעכו בכאן הקפיטאון עם הספינה, ובשבילנו

אָזְנָן נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר
כָּלָנוּ אֶלְפָרְטָר פְּזָהָרְצָ'ת אַצְ'ל "אָזְנָן מִקְוֹה שְׂדֵך אֶחָד פְּסָפָרִי רְבָבָ' אַחֲרָתָן לְפָלָ'"
"חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יָצָא לְאוֹרָעִי הַזָּאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָחָת" שְׁעִירִית תִּיקְוָן המידות

וַיַּשְׁכַּר לְנוּ סְפִינָה אַחֲרָת וּבָנָה תְּהִיא וּבָאוֹתָה הַיּוֹם בְּשִׁבְתִּיקְדָּשׁ צְוָה
הַקּוֹנְסָלִיר הַגְּנָל לְקַפְּיטָאָן שָׁלָנוּ לְהַחְזִיר לְנוּ מִהְשִׁכְרוֹת סְדָ
שְׁבָעִים טָאָלִיר, וְגַם אָמָר שְׁבָיוֹם מַחְרִיבָא אַלְיוֹ וַיַּשְׁתַּדֵּל לְהַחְזִיר
לְנוּ הַכְּפָר הַגְּזָבָר לְעַיל וְאַנְחָנוּ עַמְדָנוּ עַל הַסְּפִינָה וְעַגְגִינוּ כְּלוֹת
כָּל הַיּוֹם לְשָׁמָע מָה עַלְתָּה בָּם, וּמָה הַשִּׁיב לְהַמִּקְוֹנְסָלִיר הַגְּזָבָר
לְעַיל לְעַת עָרֵב חָזָרָנוּ אַגְּשִׁינוּ מִהְעִיר וְהַזְּדִיעָנוּ לְנוּ בְּלַהֲגָבָר לְעַיל:

בַּיּוֹם רָאשׁוֹן פְּרִישָׁת דְּבָרִים חָזָרָנוּ וְהַלְכָנוּ לְתוֹךְ הָעִיר, וְגַם אָנוּ
נִסְעָתִי עַמְּהָם וּבָאָנוּ אֶל הָעִיר וְעַמְדָנוּ שָׁם כָּל הַיּוֹם, סְוִף דְּבָר לֹא
הַחְזִירָנוּ לְנוּ הַכְּפָר רַק בָּאוֹתָו יוֹם רָאשׁוֹן שָׁבָרָנוּ סְפִינָה אַחֲרָת,
וְעַלְיָנוּ מִיד עַלְיָה וְטַלְטַלָּנוּ עַצְמָנוּ כָּלֵנוּ מִסְפִינָה הַאֲחָת לְסְפִינָה
הַשְּׁנִיה בַּיּוֹם רָאשׁוֹן הַגְּזָבָר לְעַיל חָזָרָנוּ מִהְעִיר וּבָאָנוּ לְסְפִינָה
הַשְּׁנִיה הַגְּזָבָרָת לְעַיל בַּיּוֹם שְׁנִי הַתְּחִילָה הַסְּפִינָה לִילָּה וְלִגְסָע בְּדִי
לְבוֹא לְאַלְכְּסָנְדְרִיא שְׁאַיְנוּ רְחוֹק מִשְׁם רַק בְּעָרָך שְׁנִי יָמִים בְּשִׁישָׁ
רְזָחָתָה, אָבָל לֹא הָיָה לְנוּ רְזָחָתָה וְגַתְעַבְבָּנוּ בְּדָרָךְ עַד אַחֲר
תְּשֻׁעָה בְּאָב, עַד יוֹם שְׁלִישִׁי פְּרִישָׁת וְאַתְּחִינָן וּבְכָל הַדָּרָךְ מִחִיפָה
לְאַלְכְּסָנְדְרִיא הָיָה לְנוּ יִסְוָרִים גְּדוֹלִים מִהְמִים בַּי בְּשָׁנִי הַסְּפִינּוֹת
הַגְּזָבָר לְעַיל שְׁהָיוּ שֶׁל עֲרָבִים לֹא רְצָו לְתֹן לְנוּ מִים בַּיָּאמֶר
בְּצִמְצּוּם גְּדוֹלָה בְּמִדָּה וּבְמִשְׁׁוֹרֶה בְּדַקְהָזָק גְּדוֹלָה, וְעַל פִּי הַרְבָּה הָיוּ
הַמִּים סְרוֹחִים וְגַם יִשְׁיְבָתָנוּ עַל הַסְּפִינָה הָיָה בְּדַחַק גְּדוֹלָה, וְלֹא הָיָה
לְנוּ שָׁוָם מִקּוֹם מִנוֹחָה בְּרָאוֹי וְגַם הָיָה לִי עַל פִּי רַב חָלִי הָיִם,
וְגַתְתִּי הַקָּאוֹת בְּמַה פָּעָמִים וְאַפְּ עַל פִּי בָּנָה הָיָה בְּחִסְד וּבְצָרָ
הַרְחִיב לְנוּ הַשָּׁם יִתְבָּרֶךְ, וְעַזְרָר לְנוּ בְּכָל עַת וְאֵי אָפְשָׁר לְבָאָר
בְּפִרְטִיּוֹת מִה שָׁעַבְרָ עַלְיָנוּ בְּכָל יוֹם נֹזְדָה לְךָ וּכְוֹי שָׁבָכָל יוֹם עַמְנוּ
וּכְוֹי וּבְחִסְדִּי הַשָּׁם יִתְבָּרֶךְ עַזְרָנוּ, וּבָאָנוּ בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרִישָׁת
וְאַתְּחִינָן לְקַהְלָתִיקְדָּשׁ אַלְכְּסָנְדְרִיא:

פרק קל קא טין פלטאות חזון

כג צריך כל אדם לראות שפצדוז לא יהיה עכוב ביאת משיח, והינו שיראה לתקן מעשיו ולעשות תשובה שלמה, כדי שהוא לא יעכב בעונותיו ביאת משיח (שם עט).

כל עקר התשובה תלויה בתורה, והוא בשלומד תורה ומתריגע בה, עד שזוכה להבין דבר מה זו וחדש בה לשם שמים, זהו תשובה גמורה (עיין ת"ת אות י, ליקומ עד).

ככ אם יזכה שירגיש באמת כאב חטאיו, והוא בשים גול ערלה לבבו עד שירגיש לבבו באמת גדול כאבו, ויצטר עיר ויתחרט וישוב בתשובה באמת, אז ירגישו גם כל הלבבות של כל הטעות שגמשכו ממנה, הוא בנו ממש, הוא אוטם שגמשכו למקום אחר חסינשлом, כלם יהיה גמול ערלה לבם וירגישו היבון הם מפלים, יהיה געשה רعش גדול בינייהם ויתעוררו לתשובה כלם (ליקומ קמא).

כו החלוקת שבין מיתה לחים הוא רק אצל זה האדם הגמיש אחר תאות אכילה ושתיה, ואצלו נברת המיטה. אבל הצדיק הכווש את יצרו ואפלו במה שחתר לו, הוא אווז את תאותו בידו, הוא תמיד חי אפלו לאחר מיתה, אין חילוק אצל בין מיתה לחים (שם קמבע).

פרק ספורי פלטאות חזון

ודע שיש שני שכליות וهم בחינת אחר וקדם הינו שיש שעב שפוגע לאדם לפיו הזמן, ובכל מה שגוזן ובאים בימים יותר הוא יודע יותר, בחינת (איוב לב): ימים ידברו וזה השכל הוא בחינת אחר שבא לאחר הזמן כי לזה השכל צריך זמן אבל יש שכל שבא

לֹאָדָם בְּשֶׁפֶעַ גָּדוֹל בִּמְהִירוֹת גָּדוֹל בִּפְחֹזֶת מְרֻגֶּעַ כִּי הוּא לְמַעַלָּה
מֵהַזָּמָן וְאֵין צְרִיךְ שָׁוֵם זָמָן לְזֹה הַשְּׁכָל וְזֹה הַשְּׁכָל הוּא בִּחִינַת פְּנִים
וְהַזָּא בִּחִינַת יַעֲקֹב בִּחִינַת אֲמָת בִּבִּחִינַת (תְּהִלִּים כד): מִבְקָשִׁי פְּנִים
יַעֲקֹב סָלָה אַחֲרֵ שְׁבָת פְּרִישָׁת וַיְחִי אָמָר: בִּשְׁלִשׁ סְעָדוֹת זֹה נָדָע
לֵי סְגָלָה לְפִאָקִין [אֲבֻבוּעוֹת] לְקָח קְרִידָה [גַּתְרָה], וּשְׁלִשׁ פְּעָמִים
בְּמוֹ מִשְׁקָל הַקְרִידָה יָקָח זִיפָּה [סְבּוֹן], וַיַּעֲשֵׂה מִשְׁגִּיחָם מִרְחָץ לְרַחַץ
הַתִּינּוֹק (שְׁקוּרִין בָּאָד) וְצְרִיךְ לְעַשׂוֹת תְּכָפָה וּמִידָה כִּשְׁפְּמַתְחִיל הַתִּינּוֹק
לְהַתְחִימָם וְלַבָּעֵר עַל זֹה וַיַּעֲוֵל בִּעְזָרַת ה' אֵם אֵין הַגּוֹרָה חִזְקָה
אָבָל אֵם הַגּוֹרָה חִזְקָה חַם וּשְׁלוֹם, לֹא יוֹעֵל וְאָמָר בַּיּוֹם הַפְּאָקִין
גַּעֲשֵׂה מִחְטָא הַעֲגָל וּבְעָגָן הַזָּה קָשָׁה: הָלָא גַם אֲצָל אֲמֹות הַעוֹלָם
יִשְׁחַלְיִ זָה?!

כְּרָבָבָה

(ל) כרך שהוא ספק אם הוקף ביום יהושע אם לאו קורין ב"ד ובליליהון ולא יברך כ"א ב"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם: (ה) בן עיר שהלך לכרכך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקום בו זמן קריאה וגთעכט ולא חזר קורא במקום ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן קריאת קורא עם אנשי המקום שהוא שם: הגה ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל בו): (ו) יום חמישה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגילה בשבת אלא מקדיםין לקרותה בערב שבת ונוגבים מועות מתנות עניים ומחלקים אותן בו ביום וביום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושים סעודת פורים עד יום אחד בשבת: (ז) המפרש ביום והיוצאה בשירא ואין מוצאת מגילה להויליך עמו יקרהנה ב"ג או ב"ב או ב"א בלי ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו

י"א שקורא אפילו מתחלה החדש: הגה והבי נהוג ומהו אם נזדמן לו אח"כ מגילה חוזר וקורא אותה ביום י"ד אףלו קראת תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו וב"י): (ח) בן עיר שהיה בספינה או בדרך ולא היה בידו מגילה ואח"כ נזדמנה לו בט"ז קורא אותה בט"ז:

מיין תרפט (א) הכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים ומחנכים את הקטנים לקרותה: (ב) אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה לפיכך אם היה הקורא חדש או קטן או שוטה השומע ממנו לא יצא ויש אמורים שהנשים אינם מוציאות את האנשים: הגה וייש אמורים אם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמע מגילה שאינה חייבת בקריאה (מרדי פ"ק ד מגילה): (ג) אנדרוגינום מוציא מינו ולא שאינו מינו טומטום ומישחציו עבד אףלו מינו אינו מוציא: הגה י"א דאפילו את עצמו אינו מוציא וצריך לשמע מאחרים (ב"י): (ד) השומע מגילה ממי שהוא מודר הנאה ממנו יצא: (ה) מקום שאין ממנו אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כולם ואם כולם יודעים כל אחד קורא לעצמו: (ו) מנהג טוב להביא קטנים וקטנות לשמע מקרה מגילה:

מיין תרצ (א) קורא אדם את המגילה בין לעמוד בין יושב אבל לא יקרא הציבור יושב לכתלה מפני בבוד הציבור: הגה ואסור להזון לקרוא את המגילה עד שאמורים לו קרא (מרדי פ' הקורא): (ב) אףלו שנים ואףלו עשרה יכולים לקרואתה ביחד וয'וצאים הם והשומעים מהם: (ג) צריך לקרואתה כולה ומתוך הכתב ואם קראה על פה לא יצא וצריך שתהא כתובה כולה לפני לכתלה אבל בדיעד אם השמייט הספר באמצעות תיבות אףלו עד חציה

צַדְקָה נִתְןֵן וְלֹא יַעֲבֹר

כִּילֶפֶת פְּזַחַר רְצִוָּת אֱלֹהִים מִקְדָּשׁ שְׂדֵךְ אֶחָד מִסְפָּרִי רַבָּנוּ שְׂהִיר תְּקִוָּה לְפָנָיו

"חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הַוֹּצָאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָתִי" שְׁעִיר יִשְׁבַּת תְּיקַוְן הַמִּידּוֹת

וקראם הקורא על פה יצא: הגה אבל אם השמייט תחולתה או סופה אפילו מיעוטה לא יצא (ר"ז) ואפילו באמצעה דוקא שלא השמייט עניין שלם (ב"י בשם א"ח) אבל ביותר ממחציתו אפילו הן כתובות אלא שהן מטוושטות ואין רישומן ניכר פטולה: (ל) מי שתופס בידו מגילה שאינה בשורה לא יקרא עם שליח ציבור אלא שומע ושותק: הגה וכן לא יסיע שם אדם על פה להזון ולבן אותן הפסוקים שקורין הקהיל צריך החזון לחזור ולקרותם מתוך מגילה בשורה. (ב"י בשם שבולי לקט): (ה) קראה מירוגין דהינו שפסק בה ושחה ואח"כ חזר למקום שפסק אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא: הגה ואפילו מה בנסיבות מיהו גוערים מי שפה בנסיבות כדלקמן סימן תרצ"ב סעיף ב'. (הרשב"א סימן רמ"ד): (ו) הקורא את המגילות למפרע לא יצא קרא פסוק א' ודילג השני וקרא שלישי ואח"כ חזר וקרא השני לא יצא מפני שקרא למפרע פסוק אחד אלא כיצד יעשה מתחילה מפסיק שני ששבח וקורא על הסדר:

פְּקֻדָּר לְקֹצְטִי תְּפִלּוֹת הַזְּמָרָה

תכלג: רחם רחם מלא רחמים, כי שמה נקרא עליו אל תפיחנו יהמו מעיך ורחלמיך עליו בעת צרה בזאת, "הצילנו מיד אויבנו ונעבדך" רחם עליו בזכות הצדיקים הגדולים האמתאים שפבלו יפוזרים קשים הרבה ועשוי תשובה עבור כל ישראל, אשר רבוי יסורייהם ותשובתם הגדולה שעשו עבור כל ישראל והוא כדי והגוז לבפר ולסלח עונות ופשעים של כל ישראל בראש ועד סוף כי רק אתה לבד יודע גדול הכח הנורא והגבשגב של תשובתם הגדולה שעשו עבור כל ישראל ובעונותינו הרבה עתה ובחילישותנו הצעום, אין לנו שום סמיכה כי אם עליהם ועל פה תשובתם הגדולה שעשו עבורנו, כי שם הקדוש נקרא עליו

ובזכות שמוטתם הקדושים אשר הם שמה אשר גקרא עליינו, על זה
לבד תמכנו יתדottiנו עתה לבוא לפניה שתחום ותחמל ותרחם על
דור עני בזה דור חלוש בזה, ותמחר ותחיש לעקר ולשבר ולבטל
הגזרה הקשה שיצאה علينا ליקח בני ישראל לחיל עם שאר כל
הגזרות שיצאו כבר ושרוצים להוציא חם ושולום, חמל על שאירת
עםך ישראל למן שמה ושם הצדיקים שגראים עליינו, כי אתה
הוּא מלכנו מלך אבותינו גואל אבותינו צורנו צור
ישועתנו, פודנו ומציילנו מעולם הוא שמה, ואין לנו עוד אלקים
זולתה סלה:

תכלד: עשה למן שמה וקדש את שמה, והיה עמן ועוזנו שגוזה
מתורה לשוב אליך באמת ולב שלם, ובפרט בימים הנוראים
קדושים והמאדים מאי מאי מהם ימי אלול וראש השנה,
יעשרה ימי תשובה ויום הփורים, מהם ארבעים ימי רצון,
שבהם גתראית למשה רבנו עליו השלים וגחתה לו את הלוחות
[שניות] האחרזנים, עד שביום ההחרzon גתראית לו בשלמות
ואמרת לו בשמה 'סלחתך בדרכך', ונקבע ליום מחייה וסליחה
לדורות, הוא יום הփורים הקדוש והנורא והגב, יום אחד
בשנה וhabל עשית למן שמה הגדול והקדש שגרא עליינו רחם
عليינו ועוזנו והושיענו שגוזה לקל הימים הקדושים הנוראים
הלו בקדש ובטורה גדולה, וגוזה לשוב בהם בתשובה שלמה
באמת, ולקבל עליינו באמת ולב שלם לידי בדרך ולקים
מצותיך ולבוק בתורתך באמת כל ימי חיינו, ולהתפלל בכונה
שלמה ונשפך לבנו במים נכח פניהם, פלגי מים תרד עינינו על
חטאינו ועוגנתינו ופשעינו ועל רבוי צרותינו, עד אשר גוזה
לרצות ולפיהם אוთ שתחמלה ותסלה ותכפר לנו את כל חטאינו

וְעֹזֹנוּ תִּגְנֹה וְפִשְׁעָינֹה שְׁחַטָּאנוּ וְשַׁעֲוִינוּ וְשַׁפְשַׁעֲנוּ לְפָנֶיךָ, וְתַעֲקֵר
וְתִשְׁבֵר וְתִבְטֵל כָּל הַגִּזְוֹת שְׁאִינָם טוֹבּוֹת מַעֲלֵינוּ, הַז אָתָם
שֶׁכּוּבָר גְּזֻרוֹ הַז אָתָם שְׁרוֹצִים לְגֹזֶר חָם וְשַׁלּוּם, עַד שְׁגַזְבָּה
שִׁיאִתְגִּידָל וַיַּתְקִדְשָׁ שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל עַל יְדֵינוּ תִּמְיד וּכְשֵׁם שְׁעִנִּית לְמַשָּׁה
רַבָּנוּ וְאַמְרָתָ לֹז בַּיּוֹם הַכְּפּוּרִים בְּשֵׁמֶחֶה 'סְלִיחָתִי', כַּז תִּתְרַצָּה
וְתִתְפִּים לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַכְּפּוּרִים וְתַעֲנֵה וְתַאֲמֵר לָהֶם
'סְלִיחָתִי' בְּשֵׁמֶחֶה וְחִדּוֹה רְבָה, וַיִּגְדֶּל שְׁמֵךְ עַד עַזְלָם, עַד שְׁגַזְבָּה
בְּמַחְרַת יוֹם הַכְּפּוּרִים שִׁיחִיה רְאוֵי לְקָרוֹתוֹ "שֵׁם דָ'" בְּאַמְתָה
לְאַמְתָה, עַל יְדֵי שִׁיגְדָּל בּוֹ שֵׁם הָ' לְגִצָּח עַל יְדֵי הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה
שֶׁל יוֹם הַכְּפּוּרִים, וַעַל יְדֵי בְּטוּל כָּל הַגִּזְוֹת וְכָל הַצְּרוֹת מַעֲלֵינוּ,
שֶׁאָז דִּיקָא שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל בְּשִׁלְמוֹת, בְּאַשְׁר הַזְּדֻעָת לָנוּ עַל יְדֵי חַכְמִיד
הַקְּדוֹשִׁים [זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה] זְכוֹתָם יְגַן עֲלֵינוּ:

תכליה: וְגַזְבָּה עַל יְדֵי זה לְקַבֵּל יְמִי חָג הַסְּפֻכוֹת וְשֶׁמֶינִי עֲצָרָת
וְשֶׁמֶחֶת תּוֹרָה בְּשֶׁמֶחֶת וְחַדּוֹת גָּדוֹלָה, בְּקָדְשָׁה וּבְטָהָרָה בְּיִרְאָה
וְאַחֲבָה, וְלֹקִים כֹּל הַמְּצֻוֹת הַגּוֹרָאות הַגּוֹהָגוֹת בִּימִים הָאֱלֹהִים
בְּשֶׁלְמוֹת גָּדוֹלָה וּבְשֶׁמֶחֶת עַצְוָמָה בְּשֶׁמֶה הַגָּדוֹלָה וְהַקָּדוֹשׁ, "אֲשֶׁר
וְאַעֲלֵצָה בְּךָ אַזְמָרָה שֶׁמֶה עַלְיוֹן יְודֹו שֶׁמֶה גָּדוֹלָה וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הַזָּא"
רְחָם עַלְיוֹנוֹ אָבִינוֹ מַלְכָנוֹ לְמַעַן שֶׁמֶה לְבָד, בְּטַל מַעַלְיוֹנוֹ כֹּל גִּזְרוֹת
קְשֹׁות וְהַחְזִירָנוּ בְתִשְׁוֹבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ, וְהַצִּילָנוּ מִכֶּל מִינִי עֲנָשִׁים
בְּגּוֹף וּבְפֶשׁ וּמִמּוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְתַזְנוּ לָנוּ חַיִם טוֹבִים
וְאֶרְזָבִים, בְּנֵי חֵyi וּמְזוֹגִי וּעַשְׂרִי וּכְבוֹד וּכְלֹתָן לְגַצָּח בָּזָה וּבָבָא
וְהַכְּלָל לְמַעַן שֶׁמֶה, כִּי בְּשֵׁם קָדְשָׁה לְבָד בְּטַחַנוּ, נְגִילָה וּבְשֶׁמֶחֶת
בִּישׁוּעָתָה "אֱלֹקִים בְּשֶׁמֶה הַוְשִׁיעָנוּ וּבְגִבּוֹרָתָךְ הַדִּיגְגָי, עֹזָרָנוּ אֱלֹקִים
יְשִׁיעָנוּ עַל דָּבָר כְּבוֹד שֶׁמֶה, וְהַצִּילָנוּ וּכְפָר עַל חַטָּאתֵינוּ לְמַעַן
שֶׁמֶה, הַוְשִׁיעָנוּ הֵי אֱלֹקִים וּקְבָצָנוּ מִן הָגּוֹיִם לְהַזּוֹת לְשֵׁם קָדְשָׁה

לְהַשְׁתֵּבָח בְּתַהֲלַתָּךְ" וַיַּקְרִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתּוֹב: "זַיְוְשִׁיעָם לְמַעַן שְׁמוֹ לְהַזְדִּיעַ אֶת גִּבְוָרְתָּו" וַיֹּאמֶר: "זֶאתָה אֱלֹקִים אֱדֹנִי עֲשָׂה אָתִי לְמַעַן שְׁמֵךְ כִּי טֹב חָסְדָךְ הַצִּילָגִי", וַיֹּאמֶר: "כָּל גּוֹיִם סְבָבוֹנִי, בְּשֵׁם הָיְהּ כִּי אֲמִילָם, סְבָבוֹנִי גַּם סְבָבוֹנִי, בְּשֵׁם הָיְהּ כִּי אֲמִילָם, סְבָבוֹנִי כְּדָבָרִים דְּעַכּוּ בְּאֵשׁ קֹצִים בְּשֵׁם הָיְהּ כִּי אֲמִילָם" וַיֹּאמֶר: "זְלָא נְסֹוג מִפְּךָ תְּחִינָנוּ וּבְשְׁמֵךְ נִקְרָא", וַיֹּאמֶר: "עֹזְרָנוּ בְּשֵׁם הָיְהּ עֹשָׂה שְׁמִים וְאַרְץ" וַיֹּאמֶר: "זַיְדָעוּ כִּי אֶתְתָּה שְׁמֵךְ הָיְהּ לְבָדָה, עַלְיוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ", וַיֹּאמֶר: "יְהִי שֵׁם הָיְהּ מִבְּרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עַזְלָם הַזִּיאָה מִמְּסָגֵר נִפְשֵׁי לְהַזְדוֹת אֶת שְׁמֵךְ, בַּיְמִכְתִּירֹן צְדִיקִים כִּי תְגַמֵּל עַלְיִ בְּרוֹךְ הָיְהּ אֱלֹקִים אֱלֹקי יִשְׂרָאֵל עֹשָׂה גְּפֻלָּות לְבָדָז, וּבְרוֹךְ שֵׁם כְּבָדוֹ לְעַזְלָם, וַיִּמְלַא כְּבָדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן":